

Кой хлопа?
 — Иван шѡпа:
 Иван, хаван,
 хлоп тиган;
 тегли мишка по таван.

Когато е облачно, а не може да завали дъждъ, децата дразнятъ природата:

Дъжд вали —
 ний нему бягаме ли му?

При кжпане на децата майкитѣ ги забавляватъ съ думитѣ:

Горе момиче, (момче)
 Долу вода!

На хорѡ момитѣ, за да изтъкнатъ превъзходството си надъ момцитѣ, като имъ се подсмиватъ съ любовенъ тонъ, пѣятъ:

Пелин, пелин, зелен пелин,
 що са пелин полюляваш?
 — Драго му ѣ че са люлей,
 че са моми заскъпнели:
 една мома за хиляда,
 косата ѣ за два града;
 единъ момъкъ за кош плява...

Черти отъ Сливенския говоръ

За говора на Сливенци, разгледанъ отъ чисто филоложка страна, е писалъ младия Сливенецъ Панайотъ Панайотовъ въ *Мсб.*, XVIII, като говоръ принадлежащъ по мѣсто и белези къмъ *източното българско наречие*¹⁾.

Тукъ ще приведа само по-характернитѣ страни на тоя говоръ и то като суровъ материалъ.

Да почнемъ отъ *кръстнитѣ имена*. Въ последнитѣ ще се срещнатъ следи, както отъ старославянския езикъ на българитѣ по нашия край, тъй и такива отъ самитѣ прабъл-

¹⁾ Пан. Панайотовъ бѣше много обещающъ младежъ, ражданъ, ако се не лъжа, въ 1880 г. Завършилъ историко-филоложкия факултетъ въ София 1903 г., следъ това учителствува въ Силистра, замина, отъ тамъ да следва медицина въ Петербургъ, но, безъ да я завърши помина се въ Сливенъ 1905 или 1906 г.)